

ΞΕΝΟΙ ΚΑΙ ΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ

Αναφορά στην Ποίηση της Ιωάννας Λιακάκου.

Γνώρισα την Λογοτέχνη ΙΩΑΝΝΑ ΛΙΑΚΑΚΟΥ όταν ταξίδευα για λόγους επαγγελματικούς στη Μελβούρνη την δεκαετία 1980-1990.

Η επιβλητική μορφή της Λιακάκου, η δωρική της παρουσία και η ευγένειά της όπως και η ευπρέπεια του λόγου της ήταν οι ιδιότητες που μου έδωσαν να καταλάβω ότι βρέθηκα μπροστά σε μια αξιόλογη Γυναίκα με γνώσεις και πολιτισμό, αλλά και χαμηλών τόνων.

Με το πέρασμα του χρόνου δημιουργήθηκε ανάμεσά μας μια υψηλή σχέση φιλίας και αμοιβαίας εκτίμησης που βασίστηκε στην αλληλοεκτίμηση και την κοινή μας αντίληψη ότι η προώθηση των Ελληνικών Γραμμάτων απαιτούσε από τους μετανάστες να ζωντανέψουν τα λιανοτράγουδα περασμένων εποχών και να γίνουμε, λίγο πολύ, τροβαδούροι και τροπαιοφόροι της Ελλάδας μας. Τελέλιδες χαράς και ενθουσιασμού γινήκαμε, γιατί πιστέψαμε πως η μετανάστευσή μας στην Αυστραλία θα μας έδινε την μεγάλη ευκαιρία και ευθύνη να πραγματοποιηθεί και η μεταφύτευση της Ελληνικής λαλιάς και της Ελληνικής κουλτούρας στην Αυστραλία.

Όμως ο πόνος του αποχωρισμού από το γνώριμο περιβάλλον, οι δυσκολίες προσαρμογής στο αλλότριο, αλλά και η διερεύνηση του καινούργιου ορίζοντα, δημιουργούσαν και ακόμα δημιουργούν σε μας τους μετανάστες, μεικτά συναισθήματα θλίψης και χαράς. Η έκφραση των αισθημάτων αυτών σπρώχνει τον άνθρωπο στην κριτική σκέψη και όπως είναι φυσικό στην ανατομία της σκέψης. Αυτή είναι και η κινητήρια δύναμη που οδήγησε στην Ιωάννα Λιακάκου να προχωρήσει σε μια ανάλυση των γνώμων και συναισθημάτων που απορρέουν από τις δικές της εμπειρίες. Κυρίως η ποίηση της Λιακάκου γίνεται το κατάλληλο εργαλείο για την εις βάθος κριτική ανατομία της ζωής της, ενώ συγχρόνως η ποιητική της ικανότητα προσφέρει στον αναγνώστη την χαρά να μετέχει σε μία ποιητική παραγωγή υψηλής ποιότητας λόγου και έκφρασης.

Επικεντρώνω την προσοχή μου στην θαυμαστή τεχνοτροπία του ελεύθερου στίχου της Λιακάκου και στην ουσία του λόγου της που παραμένει διαφανής γιατί λέει «τα πράγματα με τ' όνομά τους» και δεν εμπλέκει τον αναγνώστη σε πολύπλοκες, υποθετικές ομηκλώδεις σκέψεις που κάθε άλλο παρά διευκρινίζουν νοήματα και ιδέες.

Η δική μου ταπεινή παρέμβαση στην ποιητική και φιλοσοφική έκφραση της Ιωάννας Λιακάκου είναι μια ευλαβική προσέγγιση που δεν αναδομεί αυτά που μας προσφέρει με τόση σαφήνεια η ποιήτρια. Θαυμάζω την λογοτέχνη και ποιήτρια Λιακάκου, συμβαδίζω και στηρίζω την ηθική της ιδεολογία που προσφέρει τόσο γενναιόδωρα στην Ελληνική γραμματολογία της διασποράς, και όχι μόνον.

Αίσθημα, πάθος, λογικό και κρίση

Γράψε ότι ποθήσεις

Αν μπορείς

Να μη μιλήσεις

Θα 'τανε ίσως το σοφό, μ' αφού σ' αρέσει

Κάθε τι να ιστορήσεις

Κοίτα την τρέλα, μην τη λησμονήσεις

Υπάρχει μπόλικη από δαύτη

Εμπρός λοιπόν, αρχίνα γράφτην.

(Ξένοι και Ταξιδιώτες σελ.17)

Τα ποιήματα της Λιακάκου με συγκινούν βαθύτατα για τα νοήματα που εκπέμπουν. Οι στίχοι της είναι απελευθερωμένοι από δεσμευτικές ρίμες και αποδεικνύονται σαφώς σαν μια θαρραλέα προσπάθεια επικοινωνίας με τον αναγνώστη. Η Ιωάννα Λιακάκου εκφράζεται καθαρά χωρίς μεταφορά και υπονοούμενα. Η Λιακάκου είναι οξυδερκής και η ρέουσα γραφή της δεν είναι συρραφή επιτηδευμένων προτάσεων που δυσκολεύουν τον αναγνώστη να αναγνωρίσει με ευκολία το πνευματικό τοπίο στο οποίο ενεργεί. Οι παρατηρήσεις που προσφέρουν οι στίχοι της είναι απλοί στην έκφραση, στοχεύουν όμως στη βαθιά ρίζα συγκεκριμένης ιδέας, από εκεί που πηγάζει η αλήθεια έτοιμη να συμπαρασύρει τον αναγνώστη παράλληλα σε μία ανατομία της δικής του πραγματικότητας.

Ένα ποτήρι είν' η καρδιά,

αδεδιανό σου δίνεται, γιομάτο σου παίρνεται,

*μισογιομάτο το προσφέρεις,
ποτό νερό φαρμάκι μέλι,
έχει ό, τι ποθεί και θέλει.
ένα ποτηράκι κάποτε ξεχειλίζει,
τον κόσμο πνίγει ή τον δροσίζει,
άλλοτε ραγίζει, στάζει-στάζει λίγο-λίγο τρέχει σαν να διστάζει,
κάποτε γίνεται θρύψαλα σκόνη, στον αέρα σκορπίζεται,
φωσφορίζει, λάμπει ταξιδεύει, γίνεται βιβλίο, τραγούδι μουσική
Αρμονία, μνημοσύνη, κατάρα ή καλοσύνη, ένα ποτήρι είν' η
καρδιά, ότι παίρνει δίνει.....*

(Σελ.60 - ΞΕΝΟΙ ΚΑΙ ΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ)

Η ΛΙΑΚΑΚΟΥ είναι μια ηρώδα της ξενιτιάς που δεν διστάζει να καυτηριάσει, εμμέσως πλην σαφώς, την έλλειψη επικοινωνίας μεταξύ μας, όπου σπάνια οι Ελληνόφωνοι συμπράττουν για την συντήρηση και στήριξη των Ελληνικών Γραμμάτων της μακραίωνης πολιτιστικής μας κληρονομιάς, όπως καταμαρτυρούν οι πάρα κάτω στίχοι

*Είμαστε μαζί, σπάνια μιλάμε. Πολύ σπάνια, σπανιότερα
απ' όσα μιλάνε τ' αστέρια μεταξύ τους.*

Και τι λέμε.....πάντως όχι εκείνα που θέλουμε να πούμε

Ας τα πούμε λοιπόν τώρα εκείνα, εκείνα που θέλουμε να πούμε.

Ας τα πούμε λοιπόν τώρα εκείνα, εκείνα που λένε ότι δεν λέγονται

Ας το τολμήσουμε λοιπόν, πριν να 'ναι αργά, πολύ αργά.....

'οσο γίνεται βέβαια, γιατί ποιος τόλμησε να τα πει όλα...όλα εκείνα.....

Στην παρούσα ιστορική στιγμή διαρροής του Ελληνισμού στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα λόγω της οικονομικής κρίσεως στην Ελλάδα, η αποκοπή της ρίζας γίνεται εμπόδιο στη συνέχεια της γλώσσας και κουλτούρας μας. Η μετανάστευση λειτουργεί εναντίον της πολιτιστικής μας ενότητας και μπορεί να θεωρηθεί σαν ένας απόρθητος τοίχος που χωρίζει τους απόδημους από την Ελληνική λαλιά και ιστορία. Εν γένει, η Ελληνική γλώσσα τείνει να αφανιστεί, εφόσον η μειονοτική μας κοινότητα βαίνει ολοταχώς προς την αφομοίωση που προσφέρουν πολιτικές και κοινωνικές σκοπιμότητες.

Ένα άλλο εμπόδιο στην πρόοδο της Ελληνικής γλώσσας, είναι το γεγονός